Пише: Славољуб Лекић
среда, 11 март 2009 18:15

Најделикатније питање у међународним односима несумњиво је разграничење држава. О њему се ретко и нерадо говори. Политичари границе невољно спомињу, јер се прибојавају оптужби да су заговорници експанзионизма и кршења међународног права. Теоретичари међународног права и политике понекад су склони да релативизују значај границе у савременом информатичком друштву. Упркос свему, свако инстинктивно осећа да су границе међу људима залога њихове слободе. Јер тамо где их нема, или оне нису довољно јасне, не може бити мира ни слоге између појединаца и друштвених група. Слично начело би се могло применити и на светску заједницу држава које прижељкују слободу за међународну акцију прихватљиву само ако су повучене границе међу њима.

Отуда су гранична питања, скоро увек заоденута демократским, културним или неким другим обрасцима. У политичком говору, спорне границе обично се приказују као безазлена питања неколико стотина метара пустог камењара. Али иза, наизглед тривијалне расправе, крију се сочни геополитички призори. Сасвим једноставно поређење два слична исказа `спорна питања између Словеније и Хрватске` и `спорна граница између Словеније и Хрватске` јасно показује политички фортисимо другог.

Промена граница скоро увек је облик голе борбе за нове територије, повољнији географски положај, људство и материјалне ресурсе неопходне за живот сваке заједнице. Ипак, једном јасно формулисан гранични спор тешко је забашурити или пак променити његов смисао. Колико год да је расправа о границама опасна она је и отрежњујућа, јер изазива државе и нације на мегдан на коме ће показати своје способности у стварима рата и мира када се многобројне одлуке доносе брзо и по претходној памети. Хитлер је поставио немачко питање пред свет и потом покушао да га сам реши. Он је, уствари, запечатио судбину немачких аспирација и свој народ из центра светске културе извео на геополитику периферију за читав један век. Из његовог смелог подухвата, у који су поверовали многи немачки политичари и генерали,

извучене су поуке у Америци и Европи. Сви су постали опрезнији. Најмоћнија империја у историји – САД – промишљено користи еуфемизме за своју доминацију, мада је била кадра да утиче на свако светско питање. У њеном агресивном наступу нема оне окореле убеђености коју су носили Хитлер и његови сарадници, иако су америчке амбиције и стварне моћи превазишле снагу Трећег рајха.

Приликом преуређења државних граница било које земље отварају се два питања. Прво је коју улогу она има у свету. Друго се односи на њено унутрашње уређење и темеље на којима ће засновати своју материјалну и духовну будућност. Ова питања откривају геополитичку суштину, цивилизацијска обележја и склад државе са постојећим геополитичким парадигмама. Луцидни одговори на њих могу проћи будућност простора и културних достигнућа људи који се налазе у оквирима државних граница. Дакле, промена граница није само бедна распра о неколико стотина метара камењара, већ о самој суштини једне државне заједнице.

Страх од границе

При гуглању речи `граница` и `border` однос броја погодака на најмоћнијим интернет претраживачима претеже у корист друге. Ово не чуди пошто српску политичку интелигенцију разједају две несавладиве муке. Прва је уврежено становиште да било какво прекрајање граница или чак и академска расправа морају бити на штету Србије. Друга је страх да ће одбрана граница државе у којој живи наићи на огорчено противљење суседа и великих сила. Насупрот, аутори из великих земаља, које ретко мењају међе, често и смело приповедају о границама, мада су надохват света без граница.

Постоји неколико устаљених метода мистификације и сатанизације расправа о територијалним питањима. Први је раскринкавање различитих теорија завере. Овај поступак служи као згодно средство да се сви аргументи који су утемељени на наталоженом историјском искуству и излазе из оквира текуће дипломатске и пропагандне фразеологије прогласе бесмисленим и параноидним. На руку бораца против теорија завере иду и поклоници теорије прогреса. Наиме, будућност увек изгледа лепше од давно прошлих крвавих сукоба, те људска душа радије посеже за оним што долази него за оним што беше. На супстрату страха и наде бујају домишљате и бајковите теорије незаустављивог напретка. Напокон, ту је и убедљиво становиште да су расправе о границама бесмислене, пошто је пред човечанством изградња света без граничних прелаза и пасоша. Уствари, ово је развијена теорија прогреса у свим правцима чији заговорници стално запиткују какав је смисао пропитивати границе ако су оне давно повучене и већ сутра ће нестати?

Балканске границе

Сваки наговештај разговора о балканским границама нагони на помисао да је ово вечита и неисцрпна тема његових народа. Као да је судбина ово мало и слабашно људство осудила да изнова понавља лекције које су велики европски народи прошли давно. Данас балканске земље не могу своје аспирације утолити међусобном трговином како то чине Европљани, те им једино остаје гола борба за територије до истребљења узглобљена у интересе великих сила.

Много је разлога за покретање разговора о балканским границама. Први је што српски државни врх и народ нису сигурни где се завршава земља у којој бораве. Други је што се у странкама и влади о томе не разговара. Министарство одбране и Генералштаб заузети су реформом војске, странке су окренуте изградњи европског јединства а министарство иностраних послова под снажним је утицајем невладиних организација које сматрају да су у Европи решени сви проблеми, те да је Шенген симбол нестанка појма границе из политичке праксе финог света. Напокон, суседи не гледају равнодушно на српско еврореформско багателисање територија, посебно што сваки води рачуна да га остали не претекну у запоседању ничије српске земље.

Посебно је важан оригиналан механизам промене српских граница. Наиме, свака

промена границе једне државе класично је спољнополитичко питање. Њиме се увек бави влада преко министарства спољних послова и генералштаба. Базични задатак читавог дипломатског апарата јесте да обезбеди политички положај земље и на најмању меру сведе послове и акције армије. Да није тако давно би били укинути генералштабови и армије, а њихов посао би обављали министри спољних послова. Зато, пре реформе српске војске или дипломатије, ваља утврдити да ли ће влада водити одбрамбену политику или ће уређење својих простора препустити другима? Да ли ће војни и дипломатски апарат бити исти ако се српска влада залаже за јединство српског и европског економског, политичког и културног простора, или пак, ако се залаже само за јединство европског простора? Нејасно је и то да ли је структура и организација армије и дипломатије средство или циљ српског народа? Али једно је сасвим јасно – српске границе повлаче се путем страначких нагодби и унутарполитичких надгласавања што појачава утисак да је Србија провизоријум, а не држава.

Како год да се посматра разградња Србије, Босне и Херцеговине, Црне Горе или БЈРМ, њен крајњи исход јесте промена граница и нова улога образованих државних творевина. Није довољно само противити се, или пак, подржавати редизајнирање балканског простора, већ наћи његов смисао и последице које ће произвести. Тек тада ваља прибећи прилагођавању дипломатије и реформи војске. Присташе српске револуционарне номенклатуре и медијски гуруи не дају јасне назнаке о томе шта је смисао српског европејства. Они разарају ткиво српског државног пројекта и понављају работу Лењинових револуционара чијим је стазама наставио Стаљин да би ипак, пред Хитлеровом сенком, позвао у помоћ мајчицу Русију. Инстинкт разбојника је у њему побудио усклик победничке петолетке. Али српска номенклатура, за разлику од Стаљина и његових, не тражи метафизички смисао граница европејства, не усуђује се да погледа у бездан новог европског реда засењена бројним европским неологизмима, нити прихвата изазов који притиска прса њеног рањеног народа. Она брине о реформама и будућности коју само она разуме.

Упркос будућности која само што није, расправа о балканским границама неизоставно доводи до питања које ће српско племе решавати у 21. веку: где су хрватске и албанске границе?

Сукоб са Арбанасима

Прво спољнополитичко питање значајно за будућност Србије јесте: коју ће улогу и величину имати албанска држава на Балкану? Какве год биле амбиције Албаније, сада под окриљем НАТО пакта, Србија се мора борити за равноправност. Наиме, Албанија је насилно променила етнички састав становништва после Другог светског рата, учествовала у етничком чишћењу југа српских земаља и новцем од дроге финансирала агитацију за територијална проширења. Она не крије да начело употребе силе и свршеног чина сматра легитимним. Овај став Албаније, Србија треба да прими к знању. Након тога остају јој два избора. Први је да се томе супротстави, не одричући се своје територије, а други је да пристане на отимачину и прихвати новонастало стање.

Отварање албанског питања директно ће утицати на распад БЈР Македоније и, вероватно, Црне Горе. Отуда ће у овај проблем, на различит начин, бити упетљане: Бугарска, Грчка, Италија, Немачка, Британија и Турска. Грчка има скоро једнак поглед на решавање арбанашког питања те ће база Бондстил, настала када је источна Европа изгубила сваки смисао, зближити Грке и Србе са Русима и у будућности постати тачка поткопавања НАТО пакта у овом делу света.

Дакле, Срби се не споре са арбанашком мањином на Косову и Метохији већ са Немцима, Енглезима, Италијанима и понајвише са САД о улози Албаније у источном делу Европе. Свако сужавање фокуса на једно подручје Старе Србије замагљује суштину ствари – разграничење Србије, Албаније и Грчке.

Сви предлози да се уступи читава или део Старе Србије Албанији полазе од тога да је Србија слабија страна. Зато предлагачи ургирају да се прихвати свако понуђено решење. У основи овог става је мишљење да слабости Срба није могуће наћи почетак, ни видети крај, те сходно закону јачег, слабија страна – Србија – ваља да чини уступке. Западна пропаганда се добро примила на плодном тлу словенске меланхолије, измешане са источњачким осећајем удеса. Није тешко приметити да нема много оних који арбанашку употребе силе и етничког чишћења уврштавају у једначину решења српско-арбанашког спора. Заговорници препуштања српских територија у самој Србији ретко када се осврћу на целовита решења, већ радије расправљају о појединим инцидентима на територији Косова и Метохије и занемарују коалициони потенцијал Срба и Арбанаса. Одстрањивање Србије из расправе о митском косовском питању и свођење дискусија на организацију локалне самоуправе неколико села прикрива, али не решава арбанашко-српски сукоб. Овакве предлоге, ма одакле долазили, ваља одбацити без дубље расправе са једним јединим аргументом – да се Србија противи насилној промени граница.

Предлог да се Косово и Метохија уступе тзв. Косоварима (уствари Албанији) прати довитљиви усклик да су Срби демографски изгубили Косово и Метохију. Ова, у Србији већ усвојена аксиома, има две слабости. Пре свега, она занемарује чињеницу да српско становништво на Косову и Метохији има, као и раније, највиши природни прираштај на српским етничким просторима. Друга слабост ове аксиоме јесте што пренебрегава арбанашку тактику да се илегалним усељавањем становништва из Албаније у Србију и застрашивањем Срба осваја територија која има све елементе уређене европске државе. Тзв. `демографски губитак` Косова и Метохије јесте еуфемизам за војни пораз. Ово понајбоље потврђују безуспешне војне операције које су водиле побуњеничке снаге против полиције и војске Србије 1998/1999. Тек је масивна интервенција америчке авијације довела до одступања српских снага са Косова и Метохије. Но, војнички губитак нехајно се поистовећује са демографским, пошто је други убедљивији и пријемчивији. Описана балканска ситуација подсећа на давна збивања на тлу Сједињених Држава. Мирољубиви Индијанци, у почетку бројнији од европских усељеника, живели су у пространствима Америке која су, корак по корак, заузимали дошљаци. Усељеници никада не би успели против Индијанаца да нису били надмоћни технички и војнички. После америчког запоседања Старе Србије 1999. у Приштину нису доспели орачи, копачи злата, авантуристи и људи који налазе извор благостања у уређењу освојене недођије, већ помоћне пешадијске трупе Империје. Дакле, Срби су Косово и Метохију (као староседеоци Америку) изгубили војнички од бројнијег и технички супериорног противника Америке. Арбанаси су паразити победника и чувари осиромашеног уранијума, а не мира и демократије како их поспрдно приказује западна преса. Отуда територијална освајања Косова и Метохије бројем може прихватити народ који је у детињству политичког развоја или, пак, окупациона влада.

Албанско-српски односи по значају и потенцијалној разорности по околне земље заузимају више место него српско-хрватски. Из више разлога. Пре свега, Срби и Арбанаси заједно, бројнији су од Срба и Хрвата. Други је њихова територијална раздељеност у више држава, Срби живе у пет (Хрватска, Босна и Херцеговина, Црна Гора, Албанија, БЈРМ), а Арбанаси у четири државе. Напокон, потомци кавкаских предака, Арбанаси штрче у етничком мозаику Полуострва.

Хрватски геноциди

Друго важно балканско питање је раздвајање Срба од Хрвата. Главни спор између њих

нису само територије већ и етничке и језичке границе, а појавни облик сукоба су геноциди, ратови и прогони становништва.

Хрватска се простире на 56.542 km2, припада јој 31.067 km2 површине територијалног мора, 1185 острва од којих је 47 насељено. Укупна површина копна и мора Хрватске је 87.609 km 2. Србија се протеже на 88.361 km 2 од чега влада у Београду, у марту 2009, контролише 77.474 km 2 . На територији под контролом српских власти налази се око 7,4 милиона становника, а у Републици Хрватској 4,4 милиона.

Да би се Срби измирили и споразумели са Хрватима неопходно је разјаснити историјски значај, после Београда, највећег српског града – Јасеновца. Под овим се не подразумева само историја свеобухватног и екстатичког истребљења Срба које је организовала НДХ већ и његови узроци. Порекло злочина крије и решење древног спора два народа. Јасеновац – као симбол система логора и место на мапи света – нема само историјски већ и морални утицај на односе Срба и Хрвата, али и њихових суседа.

Свако одлагање решења јасеновачког питања подстиче нове сукобе. Да би откривање стварности добило свој прави смисао српска влада морала би изградити у Београду Музеј геноцида у којем би био Институт за геополитику. Истовремено, Хрватска би обновила логор-музеј у Јасновцу и ставила га међународној заједници на старање. Тако би мотив мучеништва и страдања симболично био у додиру са рационалном делатношћу политике. Узвишена жртвовања, поред етичке задобила би и есхатолошку димензију. На овај би се начин, гледајући у понор зла, српска елита суочила са самом собом и противницима који би тек тада добили стварни облик и особине.

Јасеновачко питање биће отворено када отпочне повлачење чвршћих граница између Срба и Хрвата, вероватно уз учешће великих сила. Главни циљ деловања српске дипломатије управо би морао бити да у Вашингтону, Москви и Берлину неутралише политику која се заснива на бруталном завађању балканских народа при чему Хрвати и Арбанаси наступају у улози редарственика и кротитеља српске државе. Уништење РСК крунски је доказ евро-немачког расизма. Баш тамо где су Павелић и Артуковић оснивали логоре под равнатељством Немаца у Другом светском рату, пред крај двадесетог века, поновљен је геноцид да би се искоренио `пасји накот`. Судбина РСК предсказање је будућности ЕУ и Хрватске. Пустош и нестајање.

Иако је данашња Хрватска етнички хомогенизована, она не спава мирно. Главна мука хрватског политичког стожера је како да сачува тековине два геноцида који су постали окосница његове спољне политике. Савремена хрватска политика без тековина Независни Државе Хрватске претворила би се у парохијално нагваждање народа несретника, како га описује Хорстенау. Изгледа да је уврежено мишљење да су за сигурну будућност Хрвата довољни србофобија и српска гробља која симболишу њена територијална проширења. Геноцид и протеривање Срба је једини начин да се Хрватска шири рачунајући на два милиона муслиманских Словена за попуну својих редова (`хрватско цвијеће`). Овако демографски ојачана могла би да јуриша на Подриње, Срем, Бачку, Рашку. Нестрпљење Хрвата и ирационална славофобија Немаца наместо покрштавања на дневни ред историје двадесетог века ставили су покоље и прогоне.

Ако у Београду некада буде формирана влада далековидих људи Хрватска ће бити суочена са последицама своје агресивне и геноцидне политике. Ватикан и Берлин могу ублажити њено суочавање са стварношћу, али је не могу, као до сада, скривати и кривотворити.

Али не може се Хрватима пребацити да се служе само геноцидом и прогонима. Они показују и софистициране методе запоседања српских територија пошто користе канале корупције и преко својих лобиста улазе у борбу за економски простор. Српске и хрватске фирме не боре се за тржиште Хрватске, РСК, РС, Црне Горе, Босне и Херцеговине већ за тржиште моравске и подунавске Србије. Док траје јалова расправа о `Великој`, `Првој` или `Другој` Србији, београдској врхушки промичу велике хрватске куповине пољопривредног земљишта. У исто време, на све начине, Хрватска спречава Србе из РСК да се врате на своју земљу и корак по корак разграничење пребацују у Поморавље, при чему простор западно од Дрине и Дунава узимају као свој посед. Пошто су српске економске интересе у РСК, РС, Босни и Херцеговини, Црној Гори сасекли у корену, освајање језгра српске државе започели су битком за економски (банке, инвестициони фондови, трговинска предузећа) и аграрни простор (пољопривредна газдинства, прерађивачка индустрија). У наредној фази, учвршћени економски и политички, без много напора отвориће питање положаја малобројних Хрвата у Србији и тражити аутономију за њих. Тада ће игра бити пребачена на терен српског државног језгра, те ће у заборав пасти и људи, и простор западно од Дрине и Дунава.

Расправе Хрватске и Словеније о разграничењу на Јадрану, раније Хрватске и Србије, нису последица бриге око неколико стотина метара мора у пиранском и бококоторском

заливу или на Дунаву, већ потмулог сукоба између Хрвата са једне и Словенаца и Срба са друге стране око поделе источне обале Јадрана, премда је Словенија већ ушла у ЕУ. Изјава хрватског премијера да се Хрватска за столом НАТО пакта и ЕУ неће сутра понашати према Србији онако како се Словенија понаша према њој не говори о њеној добронамерности, већ о тактичности и бризи да се догађаји превише не убрзају и не крену у неповољном правцу. Како ће се одржати хрватско господство над источним Јадраном ако су Словенија, Србија, Италија, а можда и Мађарска, незадовољне овим стањем, решиће будућност. НАТО јесте гарант постојећег поретка, али са њим се не може рачунати на дуге стазе. Отуда хрватска политика сплеткари у Црној Гори и Босни и Херцеговини. Уосталом, време ће показати да ли ће Ватикан пре подржати хрватске или италијанске и словеначке амбиције.

Стога наши амбициозни суседи немају много избора, морају да остану привржени идеји да је укидање Србије залога њихове безбедности. Не чуди што Хрвати журе да избију на Дрину, пригрле `Црвену Хрватску` и досегну Земун, јер је то једини начин да Србе искључе из расправе о новом просторном плану Балкана и јадранског приморја. Настојање Хрватске има два огњишта. Прво је жеља за безбедношћу, а потом страх од Срба као већег и исходног народа многобројних Хрвата. Али чак и ако би успели да побију и протерају све Србе из Херцеговине и Босне и покатоличе и кроатизују већи део муслимана (`хрватско цвијеће`) нејасно је да ли би Србија, Словенија и Италија пристале на Хрватску од Пиранског залива до Бара. А ако пак застану, велики су изгледи да се Хрватска распадне на саставне делове: Дубровачку републику, Далмацију, Истру, Славонију, Српску крајину и класичну Хрватску.

Српска Црна Гора

Земља највећег српског песника и философа Његоша, окренула се против Србије и српску националну политику и културну радњу изврглa руглу, мада се у њој налазе Срби и говори српски језик као и у Србији. Но, отцепљењем од Србије Црна Гора постала је, као и Украјина, класична земља мисије.

Колико је црногорска врхушка лишена осећаја за стварност говори и њено антисрпско деловање против интереса Србије дипломатским признањем државног самозванца Косова. Овакво стање је законита последица држања српског анационалног дела политичке јавности која је здушно подржавала црногорски сепаратизам и равнодушно гледала политичко зближавање Хрватске и Црне Горе, а на штету Срба. У многим анализама прилика у Црној Гори српски званичници и владајући јавни радници смишљено прећуткују Србе и њихов бедан положај а о напетостима говоре као о

невољи у некој далекој земљи чије политичке тешкоће изазивају ироничну и докону љубопитљивост.

Међутим, признањем Косова, Црна Гора је довела у питање сопствени опстанак и то тако што ће шкодити и пркосити Србији, а од тога ће корист имати Хрватска и Албанија. Црна Гора и Украјина имају исту матрицу деловања, две отпадничке словенске државе прихватају да буду средство и постају љути противници своје матице.

Црна Гора постала је симбол културног и политичког неуспеха Срба. Док су Срби на северозападној периферији на само двадесетак километара од Ријеке, Загреба или Вараждина показали већу националну свест дотле су потомци Марка Миљанова показали слабу солидарност са остатком српства под санкцијама, штавише укључили су се у комадање Србије. Док Република Српска на све начине спречава да Босна и Херцеговина призна Косово и очајнички поручује да би се, ако прилике дозволе, ујединила са Србијом, дотле Црна Гора признаје Косово и отима српски језик. Зато је велико питање да ли ће Србија, и поред јаке воље, у новим међународним околностима успети да сачува Црну Гору од распадања.

Српска периферија и центар

Однос Црне Горе, Републике Српске и Републике Српске Крајине према Србији главна је тема српске културне и националне политике. Посебно је занимљиво што се компактни делови српског простора (Срем, Банат и Бачка) окрећу Хрватској и Мађарској и поред великохрватских и великомађарских провокација, прикривених испразним `демократским` новоговором. Што је најважније, непосредно после отцепљења и проглашења назависне Војводине међу првим, ритуалним корацима нове самобитности биће, вероватно, успостављање дипломатских односа са Косовом. Тако би нова српска мини државица могла да престигне успорено Поморавље и Подриње на путу у "Јевропу". Само чудо може навести Војвођане да после отцепљења одустану од признања самозване државе Косово.

Српској јавности, заокупљеној непосредним чином отцепљења, промакао је следећи

корак који морају предузети власти младе демократије. Наиме, нова држава не може опстати у садашњем облику, мада међу српским аутономашима има и таквих који верују у пробитачну фантазму о еврорегији Војводини и лагодну владавину. Отуда су пред изгласавање уставног статута Војводине мађарски политичари опрезни, а хрватски неприметни. Бучне су српске демократе, али они ће чим обаве грубе физичке послове, бити отпуштени, а на њихово место доћи ће Војвођани неутемељени у своме народу, али жудни да се докажу. Већина данашњих српских аутономаша, вероватно ће трампити лојалност у политичкој мировини за слободу, а истакнути међу њима, уз сагласност владе у Пешти, биће кооптирани за мултиетничку владу Војводине. Вашингтон и Брисел биће приморани да после признања нове државе Војводине, Мађарима и Хрватима, дарују територијалну аутономију. Тиме би онемогућили поновно васпостављање Србије и још чвршће за себе везали ова два српска суседа заинтересована за судбину ванредне течевине. Ако би се учиниле територијалне концесије Бугарској и Румунији скоро сви наши суседи могли би бити намирени и задовољни уделом у стечајној маси Србије.

Држава Мађарска има амбицију да у име ЕУ и НАТО пакта успостави свој мандат преко данашњих и ранијих мађарских политичара у српском Подунављу и обнови успомену на стару славу коју је уживала у Двојној Монархији. Полуга мађарске власти управо ће бити добро темперованe аутономије у младој демократији Војводини. Њима ће свакако бити потребна испомоћ хрватских, словачких, црногорских и румунских представника. Српски корпус, означен као већински, брзо ће се поделити и постати мета брже и грубље асимилације него у Црној Гори. Деценијско очијукање између војвођанских Црногораца и Мађара вероватно ће породити нове процесе и збивања. Јека Осме офанзиве и хрватске операције етничког чишћења Олуја, даће нови импулс мултетничком животу Војводине Српске. На почетку XXI века поново ће одмерити снаге српски староседеоци, прогнаници, вољни и невољни колонисти и мађарска мањина, а можда им се придруже и потомци исељених фолксдојчера. Народ ће се поново наћи у недоумици: хлеб или слобода. Али у осамостаљеној држави Војводини хлеб ће бити у рукама земљопоседника и фабрика хране. А ни повећање таксе на експлоатацију нафтоносних поља и уцене руског Гаспрома не обећавају много српским сепаратистима и мађарским господарима у Војводини после сукоба у украјинској житници. Ако у догледно време ојачају Црногорска (са митрополијом у Ловћенцу) и успостави се нека Војвођанска аутокефална црква успех мађарских политичара претвориће се у тријумф. Београд ће се приближити Манили и удаљити од Новог Сада. Оно о чему су Ото фон Хабзбург, Ханс Дитрих Геншер и Алојз Мок сањали у пракси изводи Пешта, а Беч и Берлин надају се да ће коначно остати сами на лепом плавом Дунаву. Канда су љути славофоби уверени да ће нови евроунијатски ред надживети НАТО у Подунављу? Али балканско уморно тло пуно је изненађења и обрта.

Хришћани и муслимани, једна или више нација

Сукоб између православаца, католика и муслимана најтежи је изазов за српску културну и политичку јавност пошто је његов праузрок у људској души, а не у стомаку. Ако би се поново машили оружја православци и муслимани не би ништа добили, а могли би много да изгубе као што се већ десило у двадесетом веку. Хришћанско-муслиманска подозривост и нетрпељивост, на простору бивше СФРЈ, непатворена су метафизика зле историје и производ Турске империје која данас не постоји. Зато за нормализацију није довољна сагласност локалног становништва, већ и оних који су се вековима бавили Источним питањем. Спор Срба са Арбанасима и Хрватима спрам овога проблема изгледа лак и једноставан, јер га могу решити Београд, Загреб и Сарајево уз сагласност Москве, Вашингтона, Берлина и Лондона. Гашење међусобне мржње која прожима велике масе хришћана и муслимана није могуће без учешћа домаћих и иностраних влада, великих цркава и верских заједница све три религије. Ово питање није само геополитичко већ и културно и цивлизацијско што се понајбоље види у Босни и Херцеговини, земљи без адресе.

При решавању словенског хришћанско-муслиманског ребуса вође у Србији не могу сметнути са ума маштовиту идеју хрватских политичких великаша да Србе у Босни потисну исцрпљујућим сукобом православаца и муслимана, при чему би они обично подржавали слабије, али острашћене муслимане. Ови имају само два избора: да наставе путевима борбе против каура и оснаже жудњу према турском или, пак, да заједно са православним Словенима прихвате мирољубиво споразумевање. За то им је потребна снага и вођство спремно да се одупре иностраним саветницима и горким сећањима на прошлост. Изгледа да данас међу муслиманским вођама преовлађују они што мисле да би их удаљавање за један корак од Србије приближио за два Турској. Али географија каже да је Ниш ближи Турској од Мостара.

Велике силе и балканске границе

Бордермејкери у Лондону, Берлину и Вашингтону мисле да су њихови напори да одреде нове границе џепне Србије уникатни, али грузијски случај је прва мала опомена да је ова претпоставка неутемељена. Сматрају да је могуће ревидирати српске границе без последица по земље источне и западне Европе те да су острашћени захтеви Хрвата и Арбанаса довољна гаранција вечног мира у овом делу Европе. Истовремено провоцирају лаку руску тахикардију на Балкану. Мекиндер, међу модерним инстант геополитичарима, више није у моди, јер је после Кенановог дугог телеграма из Москве (1946) пао у заборав да би га берлински зид коначно затрпао (1990). Политичари у Бриселу радују се што Москва данас не тражи Босфор и Дарданеле, већ је заузета Кавказом, Украјином, Казахстаном и Белорусијом. Хоће ли ову радост ослабити или појачати изградња северног и јужног крака руског гасовода у Европи показаће време. Разборити људи у западној Европи нису сигурни да ли ће Русија на прослави

стогодишњице крваве Октобарске револуције славити Путина и Медведева, али слуте да ће се сваки Рус тада са пијететом сећати Столипина и Солжењицина. Данас је скоро занемарљиво да ли ће на ту годишњицу у свету бити неколико малених Абхазија и Осетија више или ће се оне тек ројити у нацртима руског Института за мањине у Бриселу.

Век након Октобарске револуције Србија можда неће постојати на мапи Европе, али поставља се питање какве ће од тога користи имати Брисел или Берлин? Русија може без већих последица да жртвује Минирусе и да преко тог питања пређе ћутке, но, да ли ће, после монтаже својих гасних клешта, бити равнодушна према пољским, украјинским, грузијским, естонским, летонским и литванским сплеткама? ЕУ је разарала мало а замишљала велико, победила је обезнањене Србе да би молила отрежњене Русе. Данашња политика Брисела и Берлина на Балкану личи на разјареног шпанског бика који забавља енглеску публику и гази траву.

Европска унија, савремена католичко-романска империја, пред очима острашћених бриселских бирократа, руши се управо на српском простору као и Аустро-угарска монархија, јер није способна да мирољубивим методама културног прожимања и стапања укључи словенски простор у своја недра. Унија је невешто помешала своју велику историјску мисију са ратним циљевима прекоокенског савезника, те је Царински рат на почетку двадесетог столећа претворила у санкције на његовом крају. Напад на Србију 1914. започела је славодобитно уз звуке Радецког марша да би после немачке капитулације нестала. На почетку XXI века ЕУ је назадовала, јер некада је Пашићу слала ултиматум, а 100 година касније уручује трговински уговор Коштуници и Тадићу док се разгорева велика економска криза у САД. Пре сто година смела је да зариче телеграмом, а данас шаље данајски поклон у виду књиге од 1000 страна. Ако на Балкану није успела Монархија како ће онда Унија изложена подземним акцијама Москве и Вашингтона? Западна Европа има елиту, али нема људе који су спремни да страдају за идеју. Путин, пак, иза себе има Солжењицина, Иљина и Столипина, а САД политичку осаму и дугу традицују брзог напретка и борбе за ослобођење.

Отуда има оних који ЕУ доживљавају као разблажену и мекану Хитлерову Европу. Укључивањем русофобских земаља и њихових вођа у своје редове ЕУ је осудила себе на смрт. Њени изгледи на успех слабији су него Хитлерови, јер је овај био одлучан да се домогне руских ресурса док то данашња ЕУ није кадра без САД.

На крају ће ЕУ остати бирократско здање сачињено зарад пуког освајања неколико милиона квадратних километара територија и неколико десетина милиона економских

миграната. Уосталом, они из Британије, Холандије, Немачке, Италије се већ враћају у своје Катовице, Печуј, Темишвар, Софију под притиском економске кризе.

Благотворна горчина

Пред српске политичаре искрсао је задатак да егзактно и недвосмислено утврде коме је у Европи стало да Србија опстане као држава. Колико год зачуђени рваће се са питањем да ли је опустели Балкан заиста толико важан да се њиме, са ограниченим успехом, баве четири америчка председника и да ли је могућа стабилна и постојана Србија без нуклеарног оружја? Уз све мораће да трпе терет косовског завета. Ако га одбаце, макар ћутке, како сада чине, укинуће будућност своме народу, кога многи од њих притворно презиру и сматрају недостојним.

Данашња декаденција и пропадање Србије законита је последица успостављања режима радикалне левице која је масовним ликвидацијама изведеним од октобра 1944. до октобра 2000. превредновала све вредности и тако разорила крхко грађанско друштво мучно успостављано после Берлинског конгреса и Првог светског рата. Захваљујући српским хегелијанским сенкама Србија се истовремено удаљила од Европе и Русије, што је можда најбизарнији резултат левичарске револуције у једној европској земљи. У комунистичкој фази револуционарна власт поништила је везе са Европом укидајући тековине грађанског друштва – парламентаризам и приватну својину. У другој фази, после 2000. године, српска револуционарна левица транзиционом пљачком затрла је клицу обновљеног парламентаризма и насилно учврстила компрадорску економију. Успела је да парламент и вишестраначје претвори у мешавину праксе комунистичких делегатских скупштина и колумбијских нарко-картела. Узгред, покидала је везе са Русијом и заједно са источноевропским земљама шири русофобију да би се додворила Бриселу и Вашингтону. У последњој фази распада Србије, наметнута елита стопила се са центрима моћи који Русију доживљавају као претњу и мастан залогај.

Неуморна српска левица данас исцртава нове границе сажете и опкољене Србије мада простор доживљава као пуку апстракцију. Док Хрвати и Арбанаси мисле да су залога њихове слободе заузете испражњене српске територије, српска врхушка мисли да је уступање територија цена мира. Зар миру не претходи рат, а животу смрт пред којом он задобија свој смисао и пуноћу?

Пре или касније Срби, Арбанаси и Хрвати ће се разграничити. Као и многе друге балканске послове, ни овај неће моћи да обаве сами. Малолетној деци помагаће велике силе старатељице. Отуда се неизбежно намеће питање: који је реалполитички домет хрватског и албанског геноцида? Да ли ови народи имају аутентичну државну идеју и државотворни капацитет или су само уцењени слабићи који прете мачем у туђој руци?

Српски народ се данас нашао у опасности да олако изгуби државу и падне под старатељство невладиних организација. Срби ризикују да нестану у борбама између новонасталих балканских држава европског новог реда као џебана невладиног сектора жељног апанажа и мешетарења. Поверовали су локалним рокерима и европејским политичарима да је Балкан могуће претворити у Дизниленд. Но, на Кавказу и Балкану политика је оваплођење беспризорног реалполитичког нудизма, те народ који нема или није кадар да изнедри истинску културну и политичку елиту ту нема шта да тражи што најбоље показује трагикомични удес Грузије 2008. Зато усклик: `Србија ће бити демократска или је неће бити` ваља разумети као намеру да се Србима онемогући да буду слободан и слободарски народ. Али док год буде слободних људи у Србији слободарство ће живети и очаравати нове генерације ма колико била јака цензура, пропаганда медија и стега отуђене власти.